

om muligt at faa sin Anciennet forbeholdt med den Tid, han fungerede ved Biskolen. Han og flere med ham gaa i Virkeligheden den Dag i Dag ud fra den Opfattelse, at vedkommende Skole maa betragtes fuldt ud som Kommuneskole, baade fordi Kommunen afholdt samtlige Udgifter ved den, og den i Virkeligheden fyldestgjorde det Formaal med Hensyn til Undervisningen, som finder Sted i Kommuneskolen. Der var imidlertid en enkelt Formalitet, som bevirkede, at Ministeriet har set sig nødsaget til at betegne vedkommende Skole som Privatskole, idet Kaldsretten til vedkommende Embede laa hos Beboerne i den private Skoles Skoledistrikt og ikke hos de stedlige Kaldsmyndigheder, Skoledirektionen. Men jeg tror at turde udtale, at hvis vedkommende Skole skal kaldes Privatskole, er det en noget ejendommelig Form for en Privatskole, hvor det offentlige afholder alle de Udgifter, der flyde af at holde Skolen i Virksomhed.

Det andet Forhold, jeg tænker paa, angaar en Skole i Nordsjælland, der for en Del Aar siden var offentlig, men som blev nedlagt paa Grund af, at der blev bygget en Skole i Nabobyen. Det viste sig imidlertid hurtigt, at den nedlagte Skole ikke kunde undværes, og den begyndte derfor igen som Privatskole med Støtte fra Kommunen og fra forskellige Beboere. Skolen blev opretholdt under disse Forhold i en Aarrække indtil 1896. Saa blev den igen offentlig Skole eller Kommuneskole, og vedkommende Lærer, der da havde fungeret ved Skolen i 7 Aar, blev Enelærer i Embedet, men kunde ikke faa sin Anciennet beregnet for længere Tid end fra det Tidspunkt, da han overgik til Kommuneskolen, og gik derved glip af at faa en hel Del Aar af sin Tjenestetid medregnet i sin Anciennet.

Det forekommer mig at være ret urimeligt, at vi, som her paa Rigsdagen i Virkeligheden ved adskillige Lejligheder tage saa mange humane Hensyn, nu ved en mulig Reform af Skoleloven ikke benytte Lejligheden til at komme disse ganske faa Lærere i Møde ved at sætte en Bestemmelse ind i Loven, der, hvis den blev vedtagen, vilde bevirke, at disse faa Lærere, der ere komne til at virke under saa uheldige Forhold, kunne faa deres Anciennetsforhold forbedrede. Og som jeg nævned før, vilde Vedtagelsen af en saadan Bestemmelse ikke komme til at spille nogen nævneværdig finansiel Rolle for Statskassen. Jeg ønsker derfor at udtale min Tilslutning til Forslaget under

Nr. 20 i Betænkningen, og ligesom jeg selv agter at stemme for det, vil jeg indtrængende anmode baade Tingets Medlemmer og den højtærede Minister om at slutte sig til det, idet det er et Forslag, hvis Konsekvenser man ikke behøver at nære nogen Ængstelse for, og som efter min Opfattelse vil betegne en stor Imødekommen og Indrømmelse over for nogle faa Lærere, der paa Grund af forskellige, mindre heldige Forhold ere komne til at virke under saadanne Vilkaar, at deres Anciennetsforhold ikke ere blevne saa heldige, som de ellers kunde være blevne.

J. Jensen (Aalborg Amts 1ste Valgekreds): Det er ikke saa behageligt for mig at tage Ordet, fordi de to Ændringsforslag, jeg vil tale imod, ere stillede af hele Udvalget og synes at være tiltraadte af Ministeren. Dog vil jeg meget indstændigt anmode ærede Medlemmer om at stemme mod dem. Man vil forstaa, at det ikke er saa behagelig en Situation, men jeg drister mig dog dertil. Det er Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3, der dreje sig om Forandring i de gældende Mulktbestemmelser. Jeg vilde gerne sætte en Streg under, hvad den ærede Ordfører sagde, da han omtalte Ændringsforslagene. Han udtalte, at det bestaaende Mulktssystem havde virket godt, og fremførte forskellige Resultater, hvoraf det fremgik, at Forsømmelserne under det ny Mulktssystem vare gaaede ned. Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den ærede Ordfører har Ret i sine Bemærkninger, men er der noget, man *ikke* skal sige, naar man vil forandre det bestaaende og fremføre noget til Forsvar for denne Forandring, er det, at det bestaaende er godt. Jeg tager den ærede Ordførers Udtalelser til Indtægt for mig. Jeg siger, at hans Udtalelse er en god Begrundelse for at stemme mod de 2 Ændringsforslag.

Ærede Medlemmer have sikkert gjort den Erfaring, at Mulktbestemmelserne i Almindelighed ikke ere særlig i Kurs omkring i Befolkningen. Efterhaanden venner man sig til dem, og saa skaber man sig rundt om i Kommunerne en vis Praksis, der maaske kan være lidt forskellig. Man ser lidt forskellig paa de Bestemmelser, der staa, man gaar maaske ud fra lidt forskellige Forudsætninger, naar der er Tale om, hvilke særlige Grunde der kan berettig Kommunalbestyrelserne til at fritage for Mulkt o. s. v., men man skaber sig en Praksis, og denne Praksis venner man sig til og finder sig i saa